

[Kirsten Jacobsen]

Hvis man tager hele redegørelsen fra boligministeren under ét, så kan man sige, at den er så socialistisk i sine tilbøjeligheder og i sine tendenser, at selv det meget forkætrede og af alle huskede S-SF-forlig fra 1973 blegner ved siden af, det blegner. Jeg håber, folketingets partier nu gør det helt klart for regeringen, at dette oplæg, både det boligpolitiske og det skattepolitiske, ikke har nogen jordisk chance for at komme igennem folketinget, og at boligministeren hellere må gå hjem og bruge sin sommerferie til at forberede indførelsen af det frie boligmarked; så ville ministeren i hvert fald have gjort noget fornuftigt i sin ministertid.

Det kunne være morsomt at spørge ministeren, hvor alle hans forhåbninger og tanker er henne om, at der skal ske en væsentlig reduktion af boliglovgivningen. Ministeren havde i hvert fald det ønske, dengang han tiltrådte som boligminister, men der er intet kommet ud af det. Det er restriktioner på restriktioner og udvidelse af andre restriktioner fra side til side. Vi løser ikke landets boligproblemer gennem nye restriktioner, hr. minister. Vi løser dem kun ved en fjernelse og kun ved gennemførelse af et frit boligmarked. Hvis ministeren har de tilbøjeligheder, så skal fremskridtspartiet gerne hjælpe.

### Christophersen (V):

Det er dagens andet sørgelige kapitel. Her står vi igen med en redegørelse fra regeringen, dårlig og ugennemarbejdet, men den passer på mange måder til skatteforslaget, for på samme måde som man i skatteforslaget lagde vægt på at skærpe beskatningen af ejerboligen, så lægger man i dette forslag først og fremmest vægt på at styrke lejerboligens placering, det ser vi hele vejen igennem.

Det almennyttige byggeri skal have et monopol, stort set, på byfornyelse, det skal have særdeles favorable finansieringsordninger, der trækker uoverskuelige tilskud med sig. Det er et nej, i realiteten, til flere ejerlejligheder. Der er i realiteten en fastfrysning af den omkostningsbestemte husleje, og der er en række uklart formulerede forslag om, hvordan man så i øvrigt gennem tilskud på forskellig vis kan mildne situationen for det almennyttige byggeri – en hensynsfuldhed og en omtanke, som man ikke lagde for dagen,

da man skrev redegørelsen om beskatningen af ejerboligen.

Jeg er ganske enig med fru Kirsten Jacobsen i hendes betragtninger over S-SF-forliget i 1973. Da jeg læste redegørelsen fra boligministeren igennem, så måtte jeg sige til mig selv, at i sammenligning med det her, så var S og SFs aftale af 11. juni 1973 i og for sig et moderat, fremkommeligt kompromis, som lå tæt ved midten af dansk boligpolitik. Det ved jeg vil glæde den tidligere finansminister, som nu endelig 4 år senere måske føler, at han får en delvis oprejsning, men alting er jo relativt, hr. Grünbaum, og naturligvis var S-SF-forliget lige så dårligt set med den tids øjne. Dengang kunne vi bare ikke forestille os, at man kunne komme med sådan noget her.

Men lad os nu tage det i rækkefølge.

Finansieringen af det almennyttige boligbyggeri. Hvad er det, man kommer med dér? I 1974-75 fik vi for første gang i mange år truffet en aftale, som sikrede, at det almennyttige byggeri, når man gik i gang med at bygge, i stedet for bare at skulle komme med 3-4 pct. af kapitalen, kunne møde op med 26 pct. af de samlede byggeudgifter under armen. Ved et bidrag fra staten, fra kommunerne, fra Landsbyggefonden og fra lejerne nåede vi op på det. Det er klart, at skulle man lade 1974-forliget følge op af en fornuftig løsning, så skulle man øge denne egenkapital. Så skulle man have sagt – det har jeg sagt tidligere at vi godt vil være med til – : så kan Landsbyggefonden komme med noget mere, så kan staten komme med noget mere, så kan kommunerne komme med noget mere. Så kunne vi måske komme op på 35 pct. eller noget i den retning.

I stedet går ministeren den anden vej. Han sætter selvfinansieringsgraden ned fra 26 pct. til 20 pct., og så er han jo nødt til at finde på, hvordan man skal klare de vanskeligheder, der opstår. Her dukker den dårlige tanke om indekslån op. Den vil jeg godt sige nogle ord om.

For det første er ideen den, at de skal afsættes i lukkede kredsløb til parikurs, går jeg ud fra, og så skal der være en rimeligt lav rente. For at de, der skal købe obligationerne, dog ikke skal være for dårligt stillede, må man knytte et tilskudssystem til, sådan at køberne er sikre på at få en nogenlunde rimelig forrentning. Hvor den ligger, det ved